

langt større Tab af dette Lovforslags Vedtagelse, nemlig i det Tilfælde, at Nationalbanken ikke skulde finde sin Regning ved at fortsætte den kontraktmæssige Besørgelse af Statens Kassererforretninger, men opsigge Kontrakten om 5 Aar; da vil Udgiften for Statskassen rimeligvis blive meget større. Den Usikkerhed, der saaledes opstaar med Hensyn til de fremtidige Udgifter til disse Kassererforretningers Besørgelse, og det sikke aarlige Tab, der strax ligger for, ere saadanne finantzielle Punkter, som ere tilstrækkelige for Udvalget til at fraraade Thinget at vedtage Lovforslaget. Udvalget mener tværtimod, at Negtelsen af Lovforslagets Fremme her i Thinget maa medføre, at den ærede Minister fremlægger et Udkast til en ny Lønningslov for Finantshovedkassens Personale. Ved Finantzministeriets Lønningslov blev nemlig det Kontor, som Finantshovedkassen danner, forbigaaet, for at Spørgsmaalet om den nye Lønningslov for den Del af Ministeriets Personale kunde staa hen, indtil Spørgsmaalet om Finantshovedkassens Nedlæggelse var afgjort. Jegter nu Rigsdagen at fremme det foreliggende Lovforslag, vil Finantshovedkassen altsaa blive bestaaende, og det vil da formentlig være en ligefrem Selvfølge, at Ministeren forelægger Rigsdagen en Lønningslov for denne Afdeling af Finantzministeriet. Udvalget formener, at den aarlige Udgift til Finantshovedkassen ved den nye Lønningslov vil nedsettes med nogle tusinde Rigsdaler, og saaledes vil Finantshovedkassen fremtidigt faae sine Forretninger udførte for noget bedre Kjøb end for Diebliffet. Denne Betragtning har Udvalget taget med, naar det fraraader Thinget at fremme Lovforslaget. Et andet Punkt, som Udvalget tror at burde berøre for Thinget, er den Omstændighed, at Finantshovedkassens Forretningers Henlæggelse til Nationalbanken i flere Tilfælde vil kunne have skadelige Følger for Statens Finantzoperationer, men da dette Punkt imidlertid ikke er videre behandlet i Motiverne til Udkastet, finder Udvalget ikke Ojfordring til at anstille videregaende Betragtninger over denne Side af Sagen, og jeg nævner det ogsaa blot her som et Incidentspunkt, man ikke kan lade ude af Sigte. I Henhold til disse korte Bemærk-

ninger og til Betænkningen indstiller derfor Udvalget, at Lovforslaget negtes Overgang til 3die Behandling.

Finantzministeren: Der er adskillige Bemærkninger i den af Udvalget afgivne Betænkning saavel som ogsaa i det Foredrag, der nylig blev holdt af den ærede Ordfører, som jeg ikke ganske kan tiltræde. Jeg kan saaledes ikke anerkende det for rigtig, naar man beregner den Udgift, der vil falde paa Pensioner, til det fulde Beløb, som er opgivet, under den Forudsætning, som paa ingen Maade vil vise sig at være rigtig, at disse Embedsmænd ikke strax ville faae ny Statstjeneste. Jeg kan heller ikke anse det for stemmende hverken med de Grundsætninger, vi hidtil have fulgt ved vore Lønningslove, eller i og for sig at regne den strax faldende Pensionssbyrde som permanent Udgift. Vi have ikke gjort det ved de mange Leiligheder, naar vi have indskrænket Embedsmændenes Antal, og den almindelige Lønningslov fastsætter ogsaa, at Besparelsen ikke indtræder strax, men først efterhaanden. Heller ikke kan jeg finde; at enkelte af de Bemærkninger, som i Betænkningen ere fremsatte, om de Ulemper, der skulde være forbundne med, at Finantshovedkassens Forretninger bleve besørgede af Nationalbanken, ere rigtige, og navnlig ikke den, at der skulde være Betænknelighed ved at aabne Nationalbanken Indblik i Statens Pengeomsætninger, ved at lade disse Ind- og Udbetalinger finde Sted der; thi saaledes som disse ville finde Sted, vil der aldeles intet Indblik være aabnet i Statens Pengeomsætninger. Jeg kan desuagtet paa ingen Maade modsætte mig det Forslag, som af Udvalget er stillet; thi det vil erindres efter, hvad jeg udtalte, da jeg forelagde Lovforslaget, at jeg ikke saameget har fremsat det af indre Overbevisning om, at man gennem dette vil naae noget særligt Gode, som fordi der for mig forelaa en Ojfordring dertil, ikke alene gennem mangfoldige her i Thinget udtalte Ansøyer fra forskjellige Steder, men ogsaa derigennem, at disse Ansøyer havde fundet en Befrættelse ved gjentagne Afstemninger og ved en udtryffeligg Lovbestemmelse. Det